

Вірш, написаний на тюремній стіні

Микола Руденко

Знов тюремна параша. Не ліпша й не гірша,
Ніж усюди, де випало бути мені.
В дверях клацає вічко...
Пишу цього вірша,
Примостивши папір на тюремній стіні.

Я вже звик. Я умію продертись крізь цеглу,
Власне тіло залишивши наглядачам.
Дніпре! Душу мою зустрічай непідлеглу,
Де рибалки рушають в обійми ночам.

Їхні руки розмірені та обережні.
Заворожено хлюпає в берег ріка.
Обійшовши босоніж кущі прибережні,
Я постукаю в шибку старого Марка.

Порадію, що знов оценилася сука,
Що Марко ятері доплітає уже —
І вселюся у тільце прудкого онука,
Що із дідом улітку луги стереже.

Заживу, набираючись досвіду й сили
Там, де в воду упали живі небеса...
...А чому ж це ви, діду, мене не збудили?
Ні, не хочу взуватися —
Тепла роса...

І піду, побіжу — не шукай до обіду.
Привітаю над стріхою лелеченят.
Потім вистежу лося по мокрому сліду,
Перевірю, чи ярка надбала ягнят...

Раптом душу неждана краса переможе —
То червоний, то синій, то райдужний цвіт.
Зупинюся у травах і вигукну:
— Боже!
Тут найменше стебельце —

Невивчений світ.

Це непросто: схилитись і думати вголос.
А повз вуха бджола пролітає на мед...
Вдарить грім — наче небо навпіл
розкололось.
Так почнеться філософ. Почнеться поет...

Клацне вічко у дверях —
І я повернуся.
Грати цілі — поглянь: не підпиляно прут.
У заплаві залишу кучерики русі —
Тут я дід, не онук...
Я пострижений тут.

Враз тривога: а звідки у камері сіно?
Хтось кричить. Непереливки наглядачу...
Ні, не вірять, що вмію ходити крізь стіни.
З головою укриюся —
Й зарегочу.